

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: De nordiske Naturforskere. (1847.)

Citation: Ploug, Carl: "De nordiske Naturforskere. (1847.)", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 166. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-plough01-shoot-workid71058.pdf> (tilgået 28. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

De nordiske Naturforskere. (1847.)

1. I Roskilde Domkirke.

☒ Velkomne, Præster fra Naturens Kirke,
Til den, som Menneskenes Haand har bygt!
Velkomne I, som travlt i Verden virke,
Til Fredens Bolig, Hvilestedet trygt!
Her sprudle ej de Livets friske Kilder,
Hvoraf I øste Kundskabs rige Magt;
Den Troens Kraft, som højned disse Piller,
Er med sin ædle Kunst i Graven lagt.

☒ Og dog har Døden denne Hal ej mærket: -
Her stiger Andagts Højsang, fuld og ren,
Og Kunstens Liv sig rører end i Værket,
Og Stemmer tale her fra hver en Sten;
Thi Danmarks Saga vandrer om herinde
Fra Grav til Grav med Griflen i sin Haand,
Og frisker op hvert halvt udslettet Minde
Og maner de henfarne Tidens Aand.

167

☒ Og Saga tegner ikke blot det Svundne,
Dets Kummings Nat, dets lysende Bedrift,
Men Før og Nu og Efter staa forbundne
Til Eet i hendes klare Billedskrift:
Det Storheds Aandepust, I her fornemme,
Det skal I drikke Mod og Styrke af,
Og under Livets Gjerning aldrig glemme,
Hvad I har følt ved Margaretas Grav!

2. Naturkræfterne.

☒ Staar jeg ved et Fossefald,
Lig et Brudesløv hængt paa Hardangerfjelds Skulder,
Eller dybt i Faluns Hal,
Hvor Metalklumper Kobolten ruller;
Ser jeg Hekla i sin Glands
Slikke Himmelens Sky med sin blodrøde Tunge,
Eller Vesterhavets Dands,
Naar til Høstgilde Stormene sjunge;
- Da skygger Alvor paa min Sjæl,
Ringe da føler jeg mit Selv;
I Naturens Storhed tabt,
Jeg beundrer dens vældige Kraft.

168

☒ Men naar jeg ved Sundets Bred
I den dæmrende Skov med min Elskede vanker,
Medens Aftnens dybe Fred
Ej forstyrrer do drømmende Tanker;
Og naar hendes Lokker rigt
Vælde ned om min Axel, hvortil hun sig hælder,
Mens sit Hjertes Heltedigt
Hun i bævende Kys mig fortæller;
- Da mærker jeg, Naturens Magt
Er i Menneskets Bryst nedlagt,
Og i Kvinden, jeg har kjær,
Er al Skabningens Krone mig nær.

☒ Ser jeg Elementers Kamp
Overmandet at trælle for Vinding og Nytte,
Og en Hatfuld sydet Damp
Tidens Maal, Rummets Afstande flytte;
Kan lidt Æther for min Mund
Puste Livslyset ud og igjen la' det skinne,
Og kan Videnskaben Grund
I Kartofflernes Kolera finde;
- Da jeg takker hver Den, hvis Aand
Lagde Naturens Kraft i Baand,
Ta'r ærbødig af min Hat,
Naar man nævner mig Jackson og Watt.

169

☒ Men naar ved et Glædeslag
Druens duftende Blod i Pokalerne rinder,
Og i lange, fulde Drag
Bag min tørstende Læbe forsvinder,
- O, da sker et Underværk,
Livet taber sit Tryk og dets Smerte sin Drøjde;
Som en Guddom stolt og stærk,
Svæver jeg paa Tilværelsens Højde.
Da priser jeg den "heders man",
Som, da Jorden var ødt af Vand,
Ranken plantede paany
Og en Doktorhat vandt sig - af Bly.

☒ Hører da min Theori:
Man skal agte detSkjønne saa højt som det Sande
Og med Livets Poesi
Dets dybsindigste Idrætter blande;
At forstaa Naturen ret,
Det vil sige: at skjønne paa Alt, hvad den yder;
Han begriber den kun slet,
Som dens lifligste Gaver forskyder.
Hver, som Naturen elsker tro,
Føler, at han maa elske To,
Og sit Glas at tømme veed.
- Nu saa kom da og gjør mig Besked!

170